Lietas Nr. C29528912
Lietas arhīva Nr. CA-0539-14/24

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2014.gada 26.februārī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijašādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja M.Bebriša

tiesneses I.Bērziņa, M.Zelmene,

ar tiesas sēdes sekretāri D.Korņējevu, tulci I.Kārkliņu,

piedaloties prasītājam /pers. D/, kurš arī prasītāju SIA /Nosaukums A/ un /pers. E/ pilnvarotais pārstāvis, un atbildētāja Dzīvokļu īpašnieku kooperatīvās sabiedrības /Nosaukums B/ pārstāvei /pers. F/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /pers. D/, SIA /Nosaukums A/, /pers. G/ un /pers. E/ prasībā pret Dzīvokļu īpašnieku kooperatīvo sabiedrību /Nosaukums B/ par pienākuma izpildi, sakarā ar atbildētāja apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2013.gada 18.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1.] 2011.gada 23.decembrī Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemts /pers. D/ (turpmāk tekstā – pirmais prasītājs), SIA /Nosaukums A/ (turpmāk tekstā – otrais prasītājs), /pers. G/ (turpmāk tekstā - trešais prasītājs) un /pers. E/ (turpmāk tekstā – ceturtais prasītājs) prasības pieteikums pret Dzīvokļu īpašnieku kooperatīvo sabiedrību /Nosaukums B/ (turpmāk tekstā - atbildētājs) par pienākuma izpildi.

Prasības pieteikumā lūgts tiesu izspriest šādus prasījumus: uzlikt par pienākumu Dzīvokļu īpašnieku kooperatīvai sabiedrībai /Nosaukums B/, izsniedzot ikmēneša rēķinus par sniegtajiem pakalpojumiem un komunālajiem maksājumiem, ietvert tajos pozīcijas „apsaimniekošanas izdevumi" precizējumus, atsevišķi norādot dzīvojamās mājas /adrese/, kopīpašumā esošas daļas un tai piesaistītā zemesgabala sanitārās kopšanas un labiekārtošanas izdevumus (tajā skaitā deratizācijas un dezinsekcijas izdevumus), un dzīvojamās mājas /adrese/, pārvaldīšanas pakalpojumu izdevumus (tajā skaitā finanšu uzskaites, juridisko pakalpojumu un lietvedības nodrošināšanas izdevumus), kā arī piedzīt no atbildētājas par labu prasītājiem samaksāto valsts nodevu un citus tiesāšanās izdevumus.

[2.] Par celto prasību atbildētāja 2012.gada 1.februārī un 2012.gada 23.oktobrī sniegusi rakstveida paskaidrojumus, kuros norādījusi, ka celto prasību neatzīst, uzskata to par nepamatotu un noraidāmu, jo neviens normatīvais akts šādu pienākumu apsaimniekotājam neparedz veikt.

[3.] Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2013.gada 18.jūnija spriedumu prasība tikusi apmierināta, uzliekot par pienākumu atbildētājam izsniedzot ikmēneša rēķinus par sniegtajiem pakalpojumiem un komunālajiem maksājumiem visiem prasītājiem, ietvert tajos pozīcijas „apsaimniekošanas izdevumi" precizējumus, atsevišķi norādot dzīvojamās mājas /adrese/, kopīpašumā esošas daļas un tai piesaistītā zemesgabala sanitārās kopšanas un labiekārtošanas izdevumus (tajā skaitā deratizācijas un dezinsekcijas izdevumus), un dzīvojamās mājas /adrese/, pārvaldīšanas pakalpojumu izdevumus (tajā skaitā finanšu uzskaites, juridisko pakalpojumu un lietvedības nodrošināšanas izdevumus).

Pirmās instances tiesas spriedums pamatots ar sekojošiem motīviem.

[3.1.] Tiesa noskaidroja, ka prasītājiem uz īpašuma tiesību pamata pieder dzīvokļa īpašumi dzīvojamā mājā /adrese/. Pirmajam prasītājam pieder dzīvoklis Nr.55, otrajam prasītājam pieder dzīvoklis Nr.59, ceturtajam prasītājam pieder dzīvoklis Nr.56, ko apliecina lietas materiāliem pievienotās zemesgrāmatu apliecību kopijas) lietas 10.-13.lapa). Tāpat noskaidroja, ka lietā nav strīda par to, ka dzīvojamās mājas /adrese/, apsaimniekošanu veic

atbildētājs.

Starp pusēm nav noslēgti dzīvojamās mājas apsaimniekošanas līgumi. Tādejādi prasītāju un atbildētājas savstarpējās attiecības par prasītājiem piederošo nekustamo īpašumu kopīpašumā ietilpstošās daļas apsaimniekošanu uz strīda rašanās brīdi apspriežamas saskaņā ar Dzīvokļa īpašuma likuma, kas stājās spēkā ar 2011.gada 1.janvārī, tiesību normām. Minētā likuma 10.panta 1., 2., 3., 4., 5. un 8.punkts noteic, ka dzīvokļa īpašnieka pienākums ir piedalīties dzīvojamās mājas pārvaldīšanā; segt dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumus šā likuma 13.pantā noteiktajā kārtībā; norēķināties par saņemtajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu (piemēram, apkure, aukstais ūdens, kanalizācija, sadzīves atkritumu izvešana); maksāt uz dzīvokļa īpašumu attiecinātos nodokļus; maksāt nomas maksu par zemes lietošanu, ja dzīvojamā māja atrodas uz citai personai piederošas zemes; pildīt dzīvokļu īpašnieku kopības pieņemtos lēmumus. Atbilstoši minētā likuma 13.panta prasībām dzīvokļa īpašnieks uz dzīvokļu īpašnieku kopības lēmuma pamata sedz noteiktos dzīvojamās mājas *pārvaldīšanas* izdevumus atbilstoši viņa dzīvokļa īpašumā ietilpstošās kopīpašuma domājamās daļas apmēram.

Līdz ar to prasītājiem kā dzīvokļu īpašniekiem ir pienākums piedalīties dzīvojamās mājas pārvaldīšanā, kā arī norēķināties par saņemtajiem pakalpojumiem. Tāpat prasītājiem ir tiesības saņemt informāciju par to, kā tiek veikta kopīpašumā esošās dzīvojamās ēkas pārvaldīšana, kādi remontdarbi tiek izdarīti un kādiem mērķiem tiek izlietotas iemaksātās naudas summas.

[3.2.] No lietas materiāliem tiesa konstatēja, ka prasītāji vairākkārt griezušies ar iesniegumiem pie atbildētājas ar lūgumu viņiem izrakstītajās kvītīs atsevišķi norādīt pozīcijas:

- dzīvojamās mājas kopīpašumā esošās daļas un tai piesaistītā zemes gabala sanitārā kopšana un labiekārtošana (tai skaitā deratizācija, dezinsekcija) un

- dzīvojamās mājas pārvaldīšanas pakalpojumi (tai skaitā finanšu uzskaites un juridiskie pakalpojumi, lietvedības nodrošināšana), bet lūgums nav izpildīts, tādēļ celta prasība tiesā (lietas 33.-39., 42., 43.- 44.lapa).

2010.gada 1.janvārī spēkā stājās Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likums, kura 3.pantā noteikts, ka likums attiecas uz visu dzīvojamo māju pārvaldīšanu, neatkarīgi no tā, kas ir dzīvojamās mājas īpašnieks, izņemot šajā likumā noteiktos gadījumus.

Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6.panta pirmajā daļā noteikts, ka dzīvojamās mājas pārvaldīšana ietver:obligāti veicamās pārvaldīšanas darbības un citas pārvaldīšanas darbības.

Saskaņā ar Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6.panta otro daļu obligāti veicamās pārvaldīšanas darbības ir šādas:

1) dzīvojamās mājas uzturēšana (fiziska saglabāšana) atbilstoši normatīvo aktu prasībām:

a) dzīvojamās mājas sanitārā apkope,

b) apkures, aukstā ūdens un kanalizācijas nodrošināšana, kā arī sadzīves atkritumu izvešana,

c) dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un komunikāciju apsekošana, tehniskā apkope un kārtējais remonts,

d) dzīvojamai mājai kā vides objektam izvirzīto prasību izpildes nodrošināšana,

e) dzīvojamās mājas energoefektivitātei izvirzīto minimālo prasību izpildes nodrošināšana;

2) pārvaldīšanas darba plānošana, organizēšana un pārraudzība, tajā skaitā:

a) pārvaldīšanas darba plāna, tajā skaitā uzturēšanai nepieciešamo pasākumu plāna, sagatavošana,

b) attiecīgā gada budžeta projekta sagatavošana,

c) finanšu uzskaites organizēšana;

3) dzīvojamās mājas lietas (turpmāk — mājas lieta) vešana;

4) līguma par piesaistītā zemesgabala lietošanu slēgšana ar zemesgabala īpašnieku;

5) informācijas sniegšana valsts un pašvaldību institūcijām.

Savukārt minētā likuma 7.pantā noteikts, ka dzīvojamās mājas *pārvaldīšanas* izdevumi ir, pamatojoties uz dzīvojamās mājas īpašnieka lēmumu, noteikti maksājumi:

1) šā likuma 6.panta otrajā daļā minētajām obligāti veicamajām pārvaldīšanas darbībām nepieciešamie izdevumi (obligātie izdevumi);

2) šā likuma 6.panta trešajā daļā minētajām pārvaldīšanas darbībām paredzētie izdevumi (citi ar dzīvojamās mājas pārvaldīšanu saistīti izdevumi);

3) atlīdzība par pārvaldīšanu, ja tāda paredzēta dzīvojamās mājas pārvaldīšanas līgumā.

Tādējādi tiesa atzina, ka likumā ir lietots jēdziens „dzīvojamās mājas pārvaldīšana", nevis apsaimniekošana.

[3.3.] No lietas materiāliem pievienotajiem atbildētājas izrakstītajiem maksājumu aprēķiniem prasītājiem tiesa konstatēja, ka piestādītajos rēķinos

ir iekļauta maksājumu pozīcija „Apsaimniekošanas izdevumi". Vienlaikus rēķinos ir ietvertas atsevišķi izdalītas pozīcijas - „tekošais remonts" un „inženierkomunikāciju apkalpošana".

2008.gada 9.decembra Ministru kabineta noteikumu Nr.1014 „Kārtība, kādā aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu" 7.punktā noteikts, ka ikvienā dzīvojamā mājā organizējami šādi uzturēšanas un apsaimniekošanas pakalpojumi:

7.1. dzīvojamās mājas kopīpašumā esošās daļas un tai piesaistītā zemes gabala sanitārā kopšana un labiekārtošana (tai skaitā deratizācija, dezinsekcija);

7.2. dzīvojamās mājas (tai skaitā inženiertehnisko komunikāciju un sistēmu) tehniskā apkope, kārtējie remontdarbi;

7.3. mājas pārvaldīšanas pakalpojumi (tai skaitā finanšu uzskaites un juridiskie pakalpojumi, lietvedības nodrošināšana);

7.4. nākamajam periodam nepieciešamo remontdarbu plānošana (vismaz trim nākamajiem gadiem vai citam dzīvokļu īpašnieku kopsapulcē noteiktajam periodam).

Minētie Ministru kabineta noteikumi izdoti saskaņā ar likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50.panta ceturto daļu. Noteikumu 7.punktā norādītie uzturēšanas un apsaimniekošanas pakalpojumi ir organizējami ikvienā dzīvojamā mājā, jo dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas pakalpojumi pēc būtības nevar mainīties atkarībā no tā, kas veic dzīvojamās mājas pārvaldīšanu. Turklāt 7.punktā norādītie pakalpojumi pēc būtības atbilst Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 7.pantā noteiktajam dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumu uzskaitījumam, ar atsauci uz likuma 6.pantu.

No atbildētājas izsniegtajiem rēķiniem ir redzams, ka tajos ir atsevišķi norādītas pozīcijas: „tekošais remonts" un „inženierkomunikāciju apkalpošana". Minētās pozīcijas attiecīgi atbilst 2008.gada 9.decembra Ministru kabineta noteikumu Nr.1014 „Kārtība, kādā aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu" 7.punkta 7.2.apakšpunktā norādītajai pozīcijai. Tādējādi 7.2.apakšpunktā norādītie pakalpojumi atbildētājas rēķinos ir izdalīti atsevišķi.

Savukārt pozīcijas – Ministru kabineta noteikumu 7.1.punktā norādītā - dzīvojamās mājas kopīpašumā esošās daļas un tai piesaistītā zemes gabala sanitārā kopšana un labiekārtošana (tai skaitā deratizācija, dezinsekcija) un 7.3.punktā norādītā - mājas pārvaldīšanas pakalpojumi (tai skaitā finanšu uzskaites un juridiskie pakalpojumi, lietvedības nodrošināšana), atsevišķi rēķinos nav izdalītas.

Nepastāv strīds par to, ka prasītājiem ir pienākums atbilstoši Dzīvokļa īpašuma likuma 13.panta noteikumiem segt uz dzīvokļu īpašnieku kopības lēmuma pamata noteiktos dzīvojamās mājas *pārvaldīšanas* izdevumus atbilstoši viņa dzīvokļa īpašumā ietilpstošās kopīpašuma domājamās daļas apmēram.

Atbildētājas rēķinos nav norādīts, kādi konkrēti pakalpojumi tiek ietverti pozīcijā „apsaimniekošanas izdevumi". Ņemot vērā, ka daļa no dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumiem rēķinos ietverti pozīcijās „tekošais remonts" un „inženierkomunikāciju apkalpošana", nav pamata izdarīt secinājumu, ka pozīcijā „apsaimniekošanas izdevumi" ietilpst pilnībā visi dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumi.

Tiesas sēdē atbildētājas pārstāve paskaidroja, ka rēķinos ietvertajā pozīcijā „Apsaimniekošana" ietilpst pozīcijas - *sanitārā kopšana un labiekārtošana* un norādīja, ka visu laiku rēķinos ir bijusi norādīta pozīcija „apsaimniekošana", bet lai to mainītu, būtu jāmaina grāmatvedības programma.

No lietas materiāliem tiesa konstatēja, ka pirmajam prasītājam izrakstītajā 2013.gada 1.maija rēķinā par pozīciju „apsaimniekošanas izdevumi" aprēķināts maksājums LVL 16,01 apmērā (pēc tarifa LVL 0,2166 par 1 kv.m.), par pozīciju „tekošais remonts" maksājums LVL 3,21 apmērā, par pozīciju „inženierkomunikāciju apkalpošana" maksājums LVL 1,48 apmērā.

Tiesas sēdē atbildētājas pārstāve paskaidroja, ka 2009.gada 9.jūnija dzīvokļu īpašnieku sapulcē ticis izlemts jautājums par rēķina (kvīts) formu. Pirmais prasītājs tiesas sēdē norādīja, ka piedalījās šajā sapulcē un tajā netika lemts jautājums par kvīts formu, un norādīja, ka sapulcē tika risināts jautājums par izdevumu pozīcijām.

Šajā lietā nepastāv strīds par noteikto „apsaimniekošanas izdevumu" tarifa apmēru, saskaņā ar kuru tiek veikts aprēķins pozīcijā „apsaimniekošanas izdevumi".

Atbildētāja iebildumos pret prasību norādījusi, ka maksājums „apsaimniekošanas izdevumi" pēc būtības ir avansa maksājums. Tiesas sēdē prasītāju pārstāvis norādīja, ka nav iebildumu par to, ka pozīcijā „apsaimniekošanas izdevumi" ietilpstošie maksājumi tiek aprēķināti kā avansa maksājumi, taču lūdz atsevišķi izdalīt un rēķinos norādīt pozīcijas: - dzīvojamās mājas kopīpašumā esošās daļas un tai piesaistītā zemes gabala sanitārā kopšana un labiekārtošana (tai skaitā deratizācija, dezinsekcija) un dzīvojamās mājas pārvaldīšanas pakalpojumi (tai skaitā finanšu uzskaites un juridiskie pakalpojumi, lietvedības nodrošināšana).

[3.4.] Tiesa konstatēja, ka viens no Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likumā minētajiem dzīvojamās mājas pārvaldīšanas principiem ir pēc iespējas optimālu pārvaldīšanas darba metožu izvēle, tajā skaitā optimālu dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumu veidošana, samērojot tos ar dzīvojamās mājas īpašnieka maksātspēju (2.punkts).

Saskaņā ar „Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma" 6.panta otrās daļas c) punktu, pie obligāti veicamajām pārvaldīšanas darbībām ir paredzēta finanšu uzskaites organizēšana.

Pārvaldniekam, sniedzot savus pakalpojumus un pieprasot atlīdzību par to, jāvadās no likuma „Par grāmatvedību" 2.panta prasībām, kura otrajā daļā ir norādīts, ka grāmatvedības sniegtajai informācijai jābūt patiesai, salīdzināmai, savlaicīgai, nozīmīgai, saprotamai un pilnīgai.

No lietas materiāliem pievienotajiem aprēķiniem par pārvaldīšanas ieņēmumiem un izdevumiem dzīvojamai mājai Ak./adrese/ 2006.gadā, 2007.gadā, 2008.gadā, 2009.gadā un 2010.gadā ir redzams, ka veikti izdevumu aprēķini. Nosakot dzīvojamās mājas *pārvaldīšanas* izdevumu apmēru un to tarifus, pārvaldnieks veic konkrētus aprēķinus, iekļaujot tajos visas pārvaldīšanai nepieciešamās darbības un tām atbilstošās izdevumu pozīcijas. Tādējādi tiek plānots pārvadīšanas izdevumu apmērs turpmākajam periodam.

Prasītājiem ir tiesības iegūt informāciju par to, kādā apmērā atbildētājas aprēķinātie izdevumi attiecināmi uz dzīvojamās mājas kopīpašumā esošās daļas un tai piesaistītā zemes gabala sanitārā kopšana un labiekārtošana un kādā apmērā uz dzīvojamās mājas pārvaldīšanas pakalpojumiem (tai skaitā finanšu uzskaites un juridiskie pakalpojumi, lietvedības nodrošināšana).

Atbildētāja izrakstītajos rēķinos ir atsevišķi izdalījusi pozīcijas „tekošais remonts" un „inženierkomunikāciju apkalpošana", lai gan arī šie izdevumi faktiski ietilpst dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumos.

Tiesa nekonstatēja šķēršļus, kuru dēļ atbildētāja, prasītājiem izrakstāmajos rēķinos, nevarētu precizēt pozīciju „apsaimniekošanas izdevumu", atsevišķi norādot, kāda izdevumu daļa attiecas uz sanitāro kopšanu un labiekārtošanu un kāda uz dzīvojamās mājas pārvaldīšanas pakalpojumiem.

Pat tādā gadījumā, ja kvīts forma tikusi apstiprināta dzīvokļu kopīpašnieku sapulcē, ko pirmais prasītājs apstrīd, minētais apstāklis nav šķērslis tam, lai atteiktu sniegt detalizētu informāciju par kvītī ievērtajām pozīcijām, tajā skaitā pēc prasītāju lūguma izdalīt atsevišķas pozīcijas, pamatojoties uz pārvaldnieka veiktajiem aprēķiniem un pārvaldīšanas izdevumu prognozēm turpmākajam periodam.

Līdz ar to tiesa atzina, ka celtā prasība ir apmierināma un prasītājiem izrakstāmajos ikmēneša rēķinos atsevišķi norādāmas pozīcijas: - dzīvojamās mājas kopīpašumā esošās daļas un tai piesaistītā zemes gabala sanitārā kopšana un labiekārtošana (tai skaitā deratizācija, dezinsekcija) un dzīvojamās mājas pārvaldīšanas pakalpojumi

[3.5.] Atreferējot Civilprocesa likuma 41.pantu un 44.pantu, tiesa konstatēja, ka no tiesā iesniegtajām kvītīm, otrais prasītājs, iesniedzot prasību, ir samaksājis valsts nodevu LVL 50,00 apmērā un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus LVL 6,60 apmērā. Līdz ar to tiesa atzina, ka samaksātie tiesas izdevumi LVL 56,60 apmērā piedzenami no atbildētājas par labu otrajam prasītājam.

Pirmais prasītājs tiesas sēdē lūdza piedzīt tiesas izdevumus, ka radušies sakarā ar dokumentu tulkojumu veikšanu LVL 36,50 apmērā. Tiesa atzina, ka uz strīdu pēc būtības ir attiecināms viens prasītāja iesniegtai dokuments ar tā tulkojumu latviešu valodā – 2011.gada 11.augusta iesniegums (lietas 31.-32.lapa), par kura tulkojumu veikta apmaksa LVL 12,20 apmērā, ko apliecina lietas materiāliem pievienotā 2011.gada 10.novembra kvīts (lietas 131.lapa). Tādejādi no atbildētāja par labu pirmajam prasītājam saskaņā ar Civilprocesa likuma 44.panta pirmās daļas 3.punktu piedzenami tiesas izdevumi – ar pierādījumu savākšanu saistītie izdevumi LVL 12,20 apmērā.

Saskaņā ar Tiesu administrācijas aprēķinu ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par prasības pieteikuma piegādi sastāda LVL 1,10, par pavēstes piegādi LVL 1,10. Lietā ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi sastāda LVL 26,40, ko veido izdevumi par tiesas pavēstu piegādāšanu lietas dalībniekiem, prasības pieteikuma nosūtīšanu atbildētājam un paziņojumu nosūtīšanu prasītājiem. Ņemot vērā, ka prasītājs SIA /Nosaukums A/ ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus samaksājis LVL 6,60 apmērā, tiesa atzina, ka atlikusī summa LVL 26,40 apmērā ir piedzenama no atbildētājas valsts labā. Līdz ar to saskaņā ar Civilprocesa likuma 39.pantu no atbildētājas par labu valstij piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi LVL 19,80 apmērā.

[4.] Par minēto tiesas spriedumu **atbildētāja** (turpmāk tekstā arī apelātore) iesniegusi apelācijas sūdzību, kurā **pārsūdz spriedumu pilnā apmērā**.

Apelācijas sūdzība pamatota ar šādiem motīviem.

[4.1.] Pirmās instances tiesa, veicot 2009.gada 04.jūnija Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma normas un 2008.gada 09.decembra MK noteikumu Nr.1014 „Kārtība, kādā aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu" analīzi, nepareizi devusi priekšroku 2008.gada 09.decembra MK noteikumiem Nr.1014, kaut gan šie noteikumi nav tieši attiecināmi uz dzīvokļu īpašnieku kooperatīvo sabiedrību un šo jautājumu regulē tieši Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likums.

Secinot, ka 2008.gada 09.decembra MK noteikumu Nr.1014 „Kārtība, kādā aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu" 7.punktā norādītie pakalpojumi pēc būtības atbilst Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 7.pantā noteiktajam dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumu uzskaitījumam, ar atsauci uz likuma 6.pantu, tiesa nav ņēmusi vērā to, ka minētā likuma 6.pantā minēts lielāks skaits pārvaldīšanas darbību nekā 2008.gada 09.decembra MK noteikumu Nr.1014 7.punktā. Turklāt saskaņā ar 2012.gada 31.maija Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 9.punkta sesto daļu jāpiemēro tā tiesību norma, kurai ir augstāks juridiskais spēks un kura mūsu gadījumā ir arī jaunākā, t.i. Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likums un līdz ar to nav pamata izskatīt jautājumu tikai par daļu no kopējām izdevumiem uz pārvaldīšanas darbībām un, ievērojot minēto, ar tiesas spriedumu uzlikt neatbilstošu izdevumu sadalījumu.

[4.2.] Pirmās instances tiesa nav vispusīgi novērtējusi faktu, kas ir iekļauts Dz.ī.K.S. /Nosaukums B/ rēķina pozīcijā „apsaimniekošanas izdevumi" un secināja, ka „nav pamata izdarīt secinājumu, ka pozīcijā „apsaimniekošanas izdevumi" ietilpst pilnībā visi dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumi". Veicot šo secinājumu, tiesa nenovērtēja iesniegtos pierādījumus un atskaites par izdevumiem, no kuriem bija redzams, kādām darbībām tika paredzēti izdevumi, un atbildētāja pārstāvja paskaidrojumu. Turklāt, tālāk tiesas sprieduma 6.1pp. septītajā rindkopā norādīts, ka no pievienotajiem aprēķiniem ir redzams, ka veikti izdevumu aprēķini un ka tajos ir iekļautas visas pārvaldīšanai nepieciešamās darbības un tām atbilstošās izdevumu pozīcijas.

Pirmās instances tiesas spriedumā ir norādīts, ka „prasītājiem ir tiesības iegūt informāciju par to, kādā apmērā atbildētājas aprēķinātie izdevumi

attiecināmi uz dzīvojamās mājas kopīpašumā esošās daļas un tai piesaistītā zemes gabala sanitāro kopšanu un labiekārtošanu un kādā apmērā uz dzīvojamās mājas pārvaldīšanas pakalpojumiem (tai skaitā finanšu uzskaites un juridiskie pakalpojumi, lietvedības nodrošināšana)". Taču tiesa nav ievērojusi, ka šim mērķim likumdevējs paredzējis, ka saskaņā ar Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 15.pantu, pārvaldnieka pienākums ir vienu reizi gadā iepazīstināt dzīvokļu īpašniekus ar pārvaldīšanas darba plānu gadam, saskaņā ar kuru tiek apstiprināts apsaimniekošanas tarifs, un reizi gadā sniegt pārskatu par veiktajiem pārvaldīšanas uzdevumiem, tajā skaitā pārskatu par pārvaldniekam nodoto finanšu līdzekļu un mantas izlietojumu.

Bez tam Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 7.pants paredz, kādi ir pārvaldīšanas izdevumi - tie ir maksājumi, kurus īpašnieks nolēmis novirzīt pārvaldīšanas darbību izpildei, un to sadalījumu:

- obligāti veicamajām pārvaldīšanas darbībām nepieciešamie izdevumi;

- citi ar dzīvojamās mājas pārvaldīšanu saistīti izdevumi;

- atlīdzība par pārvaldīšanu.

Tas ir iekļauts likumā ar mērķi padarīt saprotamāku izdevumu veidošanās procesu dzīvojamās mājas īpašniekam, kā arī dot priekšstatu īpašniekam, cik pārvaldnieks ik mēnesi novirza pārvaldīšanas darbību nodrošināšanai un cik patur sev kā atlīdzību. Pie tam pie pārvaldīšanas darbības izdevumiem pieskaitāmi arī pārvaldnieka administratīvie izdevumi, savukārt ar jēdzienu „atlīdzība" ir domāta pārvaldnieka peļņa („Dzīvojamo māju pārvaldīšana", Ilze Oša, Mārtiņš Auders, Indulis Krauze, 2010.gads, 184 lpp., 22.-23.lpp.). Tādējādi Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likums paredz izdevumu sadalīšanu. Atbildētāja gadījumā ir tikai viena veida izdevumi - obligāti veicamajām pārvaldīšanas darbībām nepieciešamie izdevumi, (kas arī ir atspoguļoti rēķinā). Tādējādi secināms, ka likumdevējs neparedzēja sīkāku izdevumu sadalījumu un dažu dzīvokļu īpašnieku vēlēšanās nevarētu būt par pamatu precizēt rēķinos „apsaimniekošanas izdevumu" (pēc būtības pārvaldīšanas darbībām nepieciešamo izdevumu) pozīciju.

Tas fakts, ka atbildētāja izrakstītajos rēķinos ir atsevišķi izdalītas pozīcijas „tekošais remonts" un inženierkomunikāciju apkalpošana" nedod pamatu četru dzīvokļu īpašniekiem no 72 dzīvokļiem turpmāk precizēt „apsaimniekošanas izdevumu" pozīciju.

[4.3.] Pirmās instances tiesas spriedumā norādīts, ka „pārvaldniekam, sniedzot savus pakalpojumus un pieprasot atlīdzību par to, jāvadās no likuma „Par grāmatvedību" 2.panta prasībām, kura otrajā daļā norādīts, ka grāmatvedības sniegtajai informācijai jābūt patiesai, salīdzināmai, savlaicīgai, nozīmīgai, saprotamai un pilnīgai", taču, piemērojot šo normu, tā jāpiemēro kopsakarā ar 2.panta pirmajā daļā norādīto, ka „grāmatvedību kārto tā, lai grāmatvedības jautājumos kvalificēta trešā persona varētu gūt patiesu un skaidru priekšstatu par uzņēmuma finansiālo stāvokli bilances datumā, tā darbības rezultātiem, naudas plūsmu noteiktā laikposmā, kā arī konstatēt katra saimnieciskā darījuma sākumu un izsekot tā norisei".

Bez tam tiesa neņēma vērā faktu, ka vienā dzīvojamā mājā nedrīkst veikt vieniem dzīvokļu īpašniekiem finanšu uzskaiti pēc 4 pozīcijām, t.i. atsevišķi papildus uzskaitīt kopīpašumā esošas daļas un tai piesaistīta zemesgabala sanitārās kopšanas un labiekārtošanas izdevumus un pārvaldīšanas pakalpojumu izdevumus, bet otrai daļai pēc divām pozīcijām. Savukārt, lai veiktu uzskaiti visiem dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašniekiem uzskaiti pēc četrām pozīcijām, ir jābūt saskaņojumam ar citiem daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašniekiem, jo šie grozījumi skar visus dzīvokļu īpašniekus un, lai tādus grozījumus veiktu, ir nepieciešams dzīvokļu īpašnieku kopības lēmums un Dz.Ī.K.S. /Nosaukums B/ piekrišana.

[4.4.] Papildus tam tiesa nepamatoti secinājusi, ka kvīts formas ar tajā iekļautajām pozīcijām apstiprinājums dzīvokļu kopīpašnieku sapulcē nav šķērslis tam, lai atteiktu sniegt detalizētu informāciju par kvītī ietvertajām pozīcijām.

Saskaņā ar 2010.gada 28.oktobra. Dzīvokļa īpašuma likuma 15.panta pirmo daļu „dzīvokļu īpašnieku kopība ir pārvaldes institūcija dzīvojamā mājā, kas sadalīta dzīvokļu īpašumos". Savukārt minētā likuma 16.panta otrā daļa nosaka, ka vienīgi dzīvokļu īpašnieku kopība ir tiesīga pieņemt lēmumu par dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumu noteikšanas un maksāšanas kārtību un trešā daļa nosaka, ka dzīvokļu īpašnieku kopības lēmums ir saistošs ikvienam dzīvokļa īpašniekam, tādēļ arī saistošs prasītājiem.

Pie tam tiesas materiālos un tiesas sēdē arī tika paskaidrots, ka maksājuma kvīts saturs ir saskaņots un apstiprināts 2008.gada 28.jūnija atbildētāja biedru kopsapulcē un tajā pat laikā trīs no prasītājiem, uz prasības pieteikuma iesniegšanas brīdi un strīda izskatīšanas laiku, bija atbildētāja biedri, taču tiesa vispār nav novērtējusi šo faktu.

Rēķins (kvīts) grāmatvedībā ir attaisnojuma dokuments. Saskaņā ar 2003.gada 21.oktobra MK noteikumu Nr. 585 „Noteikumi par grāmatvedības kārtošanu un organizāciju" 7.punktu uzņēmuma vadītājs, ievērojot attaisnojuma dokumentiem normatīvajos aktos noteiktās prasības, patstāvīgi izvēlas šo dokumentu formu un sagatavošanas veidu, izņemot gadījumus, ja attiecīga attaisnojuma dokumenta noformēšanu vai saturu reglamentē konkrēts normatīvais akts". Saskaņā ar 05.02.1998. Kooperatīvo sabiedrību likuma 37.pantu pirmo daļu kooperatīvās sabiedrības pārvaldes funkcijas savas kompetences ietvaros pilda tās biedru kopsapulce (pilnvaroto sapulce), padome un valde", un saskaņā ar 38.panta pirmo daļu kooperatīvās sabiedrības augstākā pārvaldes institūcija ir kooperatīvās sabiedrības biedru kopsapulce".

Saskaņā ar 2003.gada 21.oktobra MK noteikumu Nr. 585 7.[1] punktu sagatavojot attaisnojuma dokumentu attiecībā uz precēm un citām materiālajām vērtībām (turpmāk – preces), un pakalpojumiem, saimnieciskā darījuma aprakstā un pamatojumā norāda: 7.1. preču vai pakalpojuma nosaukumu; 7.2. attiecīgā saimnieciskā darījuma vai darbības aprakstu (piemēram, preču piegāde (pārdošana) citam uzņēmumam, pārvietošana starp uzņēmuma pastāvīgajām darbības vietām (turpmāk - uzņēmuma struktūrvienības) vai starp personām, kas atbild par konkrētu preču saglabāšanu, pakalpojuma sniegšana)."

Tādējādi atbildētāja norāda, ka apsaimniekošanas izdevumu rēķins pilnībā atbilst Latvijas Republikā spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem un tikai kooperatīvās sabiedrības biedru kopsapulcei ir tiesības noteikt rēķinā iekļauto formu (pozīciju) maiņu.

Ievērojot iepriekš minēto, sūdzības iesniedzējs uzskata par nepamatotu tiesas secinājumu, ka tiesa nekonstatē šķēršļus, kuru dēļ atbildētāja, prasītājiem izrakstāmajos rēķinos, nevarētu precizēt pozīciju „apsaimniekošanas izdevumi".

[5.] Uz tiesas sēdi, par kuras laiku un vietu lietas dalībniekiem bija paziņots Civilprocesa likuma 56.panta kārtībā, bija ieradušies pirmais prasītājs, kas vienlaicīgi ir otrā un ceturtā prasītāja pilnvarotais pārstāvis, un atbildētāja pilnvarotā pārstāve. Trešais prasītājs uz tiesas sēdi nebija ieradies, nepaziņojot par neierašanās iemesliem.

Konstatējot, ka trešajam prasītājam paziņots par tiesas sēdi atbilstoši Civilprocesa likuma 56.panta prasībām un Civilprocesa likuma 209.pantā paredzētie nosacījumi, kas uzliek tiesai par pienākumu atlikt lietas izskatīšanu, nepastāv, tiesa atzina, ka lietu iespējams izskatīt bez trešā prasītāja klātbūtnes, saskaņā ar Civilprocesa likuma 156. panta pirmās daļas noteikumiem.

Apelācijas instances tiesas sēdē atbildētāja pilnvarotā pārstāve apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādītajiem pamatiem, savukārt prasību neatzina un lūdza tiesu to noraidīt.

Prasītājs, kas vienlaicīgi ir otrā un ceturtā prasītāja pilnvarotais pārstāvis, prasību uzturēja uz tajā norādītajiem argumentiem, bet apelācijas sūdzību neatzina un lūdza to noraidīt, kā arī norādīja, ka minēto pozīciju precizēšana rēķinos ir visas sabiedrības interesēs.

Motīvu daļa

Civillietu tiesu kolēģija, uzklausījusi lietas dalībnieku tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus un pārbaudījusi visus pierādījumus, atzīst, ka apelācijas sūdzība ir pamatota un apmierināma, bet prasība nepamatota un noraidāma, šādu iemeslu dēļ.

[6.] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmo daļu un 430.panta trešo daļu apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā, un nepārbauda pirmās instances tiesas konstatētos faktus, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Ņemot vērā apstākli, ka pirmās instances tiesas spriedums tiek pārsūdzēts pilnā apjomā, tad arī prasība apelācijas kārtībā tiek izskatītas pēc būtības pilnā apmērā, pamatojoties uz apelācijas sūdzībā izteiktajiem argumentiem.

[7.] Lietā konstatējams, ka prasības pieteikumā prasītāji pieteikuši prasījumu, kurā lūguši tiesu uzlikt par pienākumu Dzīvokļu īpašnieku kooperatīvai sabiedrībai /Nosaukums B/, izsniedzot ikmēneša rēķinus par sniegtajiem pakalpojumiem un komunālajiem maksājumiem, ietvert tajos pozīcijas „apsaimniekošanas izdevumi" precizējumus, atsevišķi norādot dzīvojamās mājas /adrese/, kopīpašumā esošas daļas un tai piesaistītā zemesgabala sanitārās kopšanas un labiekārtošanas izdevumus (tajā skaitā deratizācijas un dezinsekcijas izdevumus), un dzīvojamās mājas /adrese/, pārvaldīšanas pakalpojumu izdevumus (tajā skaitā finanšu uzskaites, juridisko pakalpojumu un lietvedības nodrošināšanas izdevumus).

Civilprocesa likuma 192.pants uzliek tiesai par pienākumu taisīt spriedumu un izspriest lietu par prasībā noteikto prasības priekšmetu uz prasībā minētā pamata, nepārsniedzot prasījumu robežas.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa savā spriedumā pamatoti konstatējusi, ka minētās prasības ietvaros nepastāv strīds par apsaimniekošanas izdevumu veikšanu un apmēru, bet par atbildētāja pienākumu četriem prasītājiem izstādīt ikmēneša rēķinus paplašinātā formā, tajos atsevišķi norādot dzīvojamās mājas /adrese/, kopīpašumā esošas daļas un tai piesaistītā zemesgabala sanitārās kopšanas un labiekārtošanas izdevumus (tajā skaitā deratizācijas un dezinsekcijas izdevumus), un dzīvojamās mājas /adrese/, pārvaldīšanas pakalpojumu izdevumus (tajā skaitā finanšu uzskaites, juridisko pakalpojumu un lietvedības nodrošināšanas izdevumus).

Tādējādi Civillietu tiesu kolēģija secina, ka minētā strīda izspriešanai nepieciešams konstatēt faktu vai kāda normatīvā akta noteikumi paredz prasībā norādītā uzdevuma izpildi.

[8.] Pirmās instances tiesa pamatoti atzinusi, ka pušu starpā pastāvošās attiecības reglamentē Dzīvokļa īpašuma likums, kura 9.panta 6.punkts paredz dzīvokļa īpašniekam tiesības piedalīties dzīvojamās mājas pārvaldīšanā, bet 10.pants paredz dzīvokļa īpašnieku pienākumu pienākumu piedalīties dzīvojamās mājas pārvaldīšanā; segt dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumu; norēķināties par saņemtajiem pakalpojumiem u.c pienākumus.

Lietā nav strīda par faktu, ka minētā likuma normas nereglamentē to kādas maksājumu pozīcijas ēkas pārvaldniekam būtu pienākums norādīt apsaimniekošanas (pārvaldīšanas) rēķinos.

Apelātore ir norādījusi, ka viņas komercdarbībā ir piemērojamas Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma tiesību normas.

Konstatējot, ka Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 2.panta otrajā daļā, kurā definēts minētā likuma mērķis un uzdevums, ir atzīts, ka šis likums nosaka dzīvojamo māju pārvaldīšanas principus, dzīvojamo māju pārvaldīšanas procesā iesaistīto personu savstarpējās attiecības, tiesības,

pienākumus un atbildību (..), Civillietu tiesu kolēģija secina, ka strīda izspriešanā vērā ņemamas arī minētā likuma prasības.

[8.1.] Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 7.pants paredz, ka dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumi ir, pamatojoties uz dzīvojamās mājas īpašnieka lēmumu, noteiktie maksājumi, kuri ietver obligātos izdevumus par šā likuma 6.panta otrajā daļā minētajām obligāti veicamajām pārvaldīšanas darbībām, kā arī citus ar dzīvojamās mājas pārvaldīšanu saistītus izdevumus par šā likuma 6.panta trešajā daļā minētajām pārvaldīšanas darbībām un atlīdzību par pārvaldīšanu, ja tāda paredzēta līgumā.

[8.2.] Lietā nav strīda par faktu, ka prasītājiem izsniegtajos rēķinos tiek atspoguļoti Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 7.panta prasībā atbilstoši izdevumi, bet netiek precizētas atsevišķas izmaksu pozīcijas, jo atsevišķi nav norādīti dzīvojamās mājas /adrese/, kopīpašumā esošās daļas un tai piesaistītā zemesgabala sanitārās kopšanas un labiekārtošanas izdevumi, kā arī izdevumi par šīs ēkas pārvaldīšanas pakalpojumiem, atsevišķi izdalot finanšu uzskaites, juridisko pakalpojumu un lietvedības nodrošināšanas izdevumus.

No lietas materiāliem redzams, ka atbildētājas izrakstītajos rēķinos ir atsevišķi izdalītas pozīcijas „tekošais remonts" un „inženierkomunikāciju apkalpošana" un minētie izdevumi ietilpst dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumos.

Lietā nav strīda par faktu, ka tādējādi konkrētajā situācijā atbildētāja rēķinos norādījusi tikai viena veida izdevumus, proti - nepieciešamos izdevumus par obligāti veicamajām pārvaldīšanas darbībām.

Izvērtējot Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma tiesību normas Civillietu tiesu kolēģija secina, ka minētais normatīvais akts neparedz dzīvojamās atbildētājai kā ēkas pārvaldniekam pienākumu sīkāk sadalīt izdevumus par obligāti veicamajām pārvadīšanas darbībām un atspoguļot rēķinos prasītājus interesējošās apsaimniekošanas izmaksu pozīcijas.

[9.] Saistībā ar apelācijas sūdzībā izteiktajiem argumentiem par 2008.gada 09.decembra MK noteikumu Nr.1014 „Kārtība, kādā aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu" tiesību normu piemērošanas kārtību Civillietu tiesu kolēģija konstatē, ka minētā normatīvā akta 1.punkts paredz šo noteikumu piemērošanas jomu.

Konkrētie noteikumi nosaka kārtību, kādā sagatavojama dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas darbu tāme; aprēķināma maksa par mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu; dzīvokļu īpašniekiem paziņojams maksas apmērs un sniedzama informācija par tāmē paredzētajām izmaksām, kā arī sagatavojams pārskats par pārvaldīšanas un apsaimniekošanas maksas izlietojumu.

Tādējādi Civillietu tiesu kolēģija secina, ka arī minētais normatīvais akts neregulē rēķinu izrakstīšanas kārtību un no tā neizriet pienākums paplašināt rēķinos iekļaujamo maksājumu pozīciju apjomu.

[10.] Arī prasībā norādītie 09.12.2008. Ministru kabineta noteikumi nr.1013 „Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu" nerada pienākumu izrakstītajos rēķinos veikt paplašinātu apsaimniekošanas izmaksu izskaidrojumu, jo neregulē apsaimniekošanas un pārvaldīšanas maksājumu veikšanas kārtību, bet attiecināmi komunālajiem maksājumiem, par kuriem šajā prasībā nav strīda.

[11.] Civillietu tiesu kolēģija secina, ka pēc būtības lietā pastāv strīds par faktu kādā veidā konkrētās dzīvojamās ēkas īpašnieki var iepazīties ar atsevišķu ēkas pārvaldīšanas izdevumu pozīciju apmēru un pamatotību.

[11.1.] Saistībā ar šo dzīvojamās ēkas īpašnieku tiesību Civillietu tiesu kolēģija konstatē, ka tās īstenošanas veidu reglamentē Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma tiesību normas.

Minētā likuma 15.panta pirmās daļas noteikumi paredz ēkas pārvaldnieka pienākumu rakstveidā iepazīstināt dzīvojamās ēkas īpašniekus ar likumā noteikto pārvaldīšanas darba plānu ne retāk kā reizi gadā, bet minētā panta otrās daļas noteikumi noteic, ka pārvaldnieka pienākumos ir vismaz reizi gadā rakstveidā sniegt dzīvojamās mājas īpašniekiem pārskatu par veiktajiem pārvaldīšanas uzdevumiem, tajā skaitā finanšu līdzekļu un mantas izlietojumu. Tāpat šī likuma 14.panta ceturtās prim daļas 1. un 2.punktu noteikumi paredz, ka pārvaldnieka pienākums ir sagatavot izziņu par dzīvojamās mājas maksājumiem un sagatavot paziņojumu par parāda esamību.

Tādējādi Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pastāvošās Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma tiesību normas garantē visiem četriem prasītājiem iespējas individuāli uzzināt sev interesējošo dzīvojamās mājas /adrese/, atsevišķo pārvaldīšanas izdevumu pozīciju izmaksas un to aprēķināšanas kārtību, bet neparedz šādas precizēta izmaksas iekļaut izstādītajos rēķinos.

[11.2.] Papildus Civillietu tiesu kolēģija konstatē, ka 2010.gada 2.oktobrī spēkā stājušies 28.09.2010. Ministru kabineta Noteikumi nr.908 „Mājas lietas vešanas un aktualizēšanas noteikumi".

Šo noteikumu II.sadaļa „Mājas lietu sadaļu un informācijas aktualizācijas nosacījumi" paredz mājas lietas ceturtajā sadaļā iekļaut dzīvojamās

mājas faktiski ieņēmumu un izdevumu pārskatu (p.25.3.); ar dzīvojamās mājas tehnisko uzturēšanu saistīto darbu plānošanas dokumentus (p.25.4.); ar dzīvojamās mājas tehnisko uzturēšanu saistīto darbu izpildi apliecinošus dokumentus (p.25.5.). Savukārt šo noteikumu p.26. paredz, ka mājas lietā var iekļaut arī citu dzīvojamās mājas pārvaldīšanai un apsaimniekošanai nozīmīgu informāciju.

Tādējādi Civillietu tiesu kolēģija konstatē, ka arī šie Ministru kabineta noteikumi rada prasītājiem iespējas iepazīties ar sev interesējošu izdevumu apjomu, jo prasītāju tiesības garantē noteikumu 27.p., kurš paredz, ka dzīvojamās mājas īpašniekam ir tiesības iepazīties ar mājas lietu mājas lietas kārtotāja klātbūtnē.

[11.3.] Līdz ar to Civillietu tiesu kolēģija nekonstatē pamatu prasības apmierināšanai, jo likumdevējs ir paredzējis prasītājiem tiesības saņemt nepieciešamo informāciju individuālā veidā nevis ietverot to pārvaldnieka sagatavotajos rēķinos, kas ir tikai loģiski, jo lietā nav strīda, ka atbildētājas izrakstītie rēķini tiek sagatavoti visiem dzīvokļu īpašumiem vienādi, izmantojot specializētu grāmatvedības programmu.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst par pamatotu apelācijas sūdzībā izteikto apsvērumu, ka pārvaldnieks vienā dzīvojamā mājā nedrīkst veikt vieniem dzīvokļu īpašniekiem finanšu uzskaiti pēc četrām pozīcijām, t.i. atsevišķi papildus uzskaitīt kopīpašumā esošas daļas un tai piesaistīta zemesgabala sanitārās kopšanas un labiekārtošanas izdevumus un pārvaldīšanas pakalpojumu izdevumus, bet otrai daļai tikai pēc divām pozīcijām, jo neviens normatīvais akts neparedz izņēmuma statusu kādam no dzīvokļu īpašniekiem un nerada viņam tiesības saņemt citādā veidā sagatavotu paplašinātu rēķinu, jo nevienam no dzīvokļu īpašniekiem nav liegtas tiesības saņemt individuālu uz sevi attiecinātu papildus informāciju.

[11.4.] Vienlaikus Civillietu tiesu kolēģija ņem vērā apstākli, uz kuru pamatoti norādīts apelācijas sūdzībā, ka maksājuma kvīts saturs ir ticis saskaņots un apstiprināts 2008.gada 28.jūnija atbildētāja biedru kopsapulcē un par šo faktu lietā nav strīda.

Tā kā saskaņā ar 2010.gada 28.oktobra Dzīvokļa īpašuma likuma 15.panta pirmo daļu „dzīvokļu īpašnieku kopība ir pārvaldes institūcija dzīvojamā mājā, kas sadalīta dzīvokļu īpašumos", bet atbilstoši šī likuma 16.panta otrā un trešās daļas noteikumiem vienīgi dzīvokļu īpašnieku kopība ir tiesīga pieņemt lēmumu par dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumu noteikšanas un maksāšanas kārtību, savukārt ikviens dzīvokļu īpašnieku kopības lēmums ir saistošs ikvienam dzīvokļa īpašniekam, tad arī prasītājiem ir saistoša pastāvošā rēķina forma un saturs, līdz brīdim kamēr dzīvokļu īpašnieku kopība pieņēmusi citādu lēmumu.

[12.] Konstatējot, ka pārējie prasībā un apelācijas sūdzībā minētie argumenti nerada pamatu pretēja sprieduma taisīšanai, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka prasība kā nepamatota ir noraidāma pilnā apmērā.

Saistībā ar pirmās instances tiesas spriedumu Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka tajā labi izvērtēti lietā konstatētie apstākļi, bet, taisot spriedumu, paplašināts prasības priekšmets un pieteikto prasījumu apmērs, kas novedis lietas nepareizas izspriešanas un rada pamatu pretēja sprieduma taisīšanai apelācijas instances tiesā.

[13.] Ņemot vērā faktu, ka prasība noraidīta pilnā apmērā, saskaņā ar Civilprocesa likuma 39.panta piekto punktu un 42.pantu, no visiem prasītājiem valsts ienākumos piedzenami nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi (ar tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu un izsniegšanu saistītie izdevumi abu instanču tiesās) LVL 32,94, kas atbilst 48,42 *euro* apmērā.

Ņemot vērā, ka prasītāji pie prasības iesniegšanas bija samaksājuši ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus LVL 6,60 apmērā, kas atbilst 9,39 *euro*, atlikusī iepriekš nesamaksātā ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu summa ir LVL 27,43, kas atbilst 39,03 *euro* un tā piedzenama no prasītājiem vienādās daļās - LVL 9,14, kas atbilst 13,01 *euro* no katra.

Tāpat, ņemot vērā faktu, ka apelācijas sūdzība ir apmierināta, par labu atbildētājam no prasītājiem piedzenama samaksātā valsts nodeva par apelācijas sūdzības iesniegšanu tiesā LVL 50,00 apmērā, kas atbilst 71,14 *euro*. Minētie izdevumi piedzenami no prasītājiem vienādās daļās LVL 16,67, kas atbilst 23,71 *euro* no katra.

[14.] Civilprocesa likuma 204.[1] pants nosaka, ka taisot spriedumu par naudas summas piedziņu un tiesāšanās izdevumu piedziņu, tiesa nosaka termiņu sprieduma labprātīgai izpildei.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz minēto un saskaņā ar Civilprocesa likuma 430., 432-434.pantu, Civillietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a :

prasību noraidīt pilnā apmērā.

Piedzīt par labu Dzīvokļu īpašnieku kooperatīvai sabiedrībai /Nosaukums B/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, no /pers. D/, personas kods /personas kods/, SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, /pers. G/, personas kods /personas kods/, un /pers. E/, personas kods /personas kods/, vienādās daļās - 23,71 *euro* (divdesmit trīs *euro* un 71 *euro* cents) no katra, kopējo valsts nodevu par apelācijas sūdzības iesniegšanu.

Piedzīt par labu valstij no /pers. D/, personas kods /personas kods/, SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, /pers. G/, personas kods /personas kods/, un /pers. E/, personas kods /personas kods/, vienādās daļās - 13,01 *euro* (trīspadsmit *euro* un 01 *euro* cents) no katra, kopējos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus.

Noteikt prasītājiem termiņu sprieduma labprātīgai izpildei – 10 (desmit) dienas no sprieduma stāšanās likumīgā spēkā dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja M.Bebriša

Tiesneses I.Bērziņa

M.Zelmene